

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 236.146 van 18 oktober 2016
in de zaak A. 214.244/IX-8538**

In zake: Filip WEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Pascal Lahousse
kantoor houdend te 2800 Mechelen
Leopoldstraat 64
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

het UNIVERSITAIR ZIEKENHUIS GENT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Inge Derde en Thomas De Donder
kantoor houdend te 1831 Diegem
Berkenlaan 8A
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 31 oktober 2014, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 25 augustus 2014 van de raad van bestuur van het Universitair Ziekenhuis Gent waarbij wordt aangesloten bij het advies van de raad van beroep om de beslissing van het directiecomité van 19 mei 2014 tot verplaatsing van Filip West bij tuchtmaatregel te handhaven.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Luc Vermeire heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 september 2016.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Pascal Lahousse, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Midas Sweerman, die *loco* advocaten Inge Derde en Thomas De Donder verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Luc Vermeire heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is vastbenoemd verpleegkundige in het Universitair Ziekenhuis Gent (hierna: het UZ Gent). Hij is sedert 1 juni 2007 tewerkgesteld op de afdeling Tand-, Mond- en Kaakziekten van het ziekenhuis. Hij is gebrevetteerd verpleegkundige en studeert voor het behalen van het diploma van bachelor in de verpleegkunde.

3.2. Op 25 april 2013 dient X, een collega van verzoeker, bij de politie een klacht in tegen verzoeker wegens “belaging”. Verzoeker wordt hierover op 29 april 2013 door de politie verhoord. Het proces-verbaal wordt daags nadien aan de procureur des Konings te Dendermonde bezorgd.

Het “kort relaas feiten” vermeldt:

“[X] heeft vriendschappelijke contacten met collega West Filip welke volgens haar ontaarden in stalking op haar persoon.
Ze geeft geen nauwkeurige feiten maar geeft een globale opsomming: [...]”

Onder “Vaststelling(en) en inlichting(en)” is vermeld:

“Wij zijn overgegaan tot verhoor van West Filip welke zich niet bewust [is] van de stalking. Hij deelde ons mede dat hij het contact met [X] ging vermijden.”

3.3. Op 2 mei 2013 dient X bij de externe preventieadviseur psychosociale aspecten IDEWE een klacht in tegen verzoeker wegens “ongewenst grensoverschrijdend gedrag op het werk”.

Ingevolge deze klacht wordt door de externe preventieadviseur een onderzoek opgestart en worden gesprekken gevoerd met X, met verzoeker en met getuigen.

3.4. In de loop van het onderzoek van de externe preventieadviseur neemt het UZ Gent een bewarende maatregel waarbij verzoeker en X in aparte zalen worden tewerkgesteld en de hoofdverpleegkundige de situatie van nabij opvolgt.

3.5. Het onderzoek van de externe preventieadviseur resulteert in een verslag van 1 juli 2013 waarin wordt vermeld dat het onderzoek niet beoogt “een eventuele schuldvraag te beantwoorden in juridische zin” en dat “[h]et verslag

[ervan] gericht [is] aan de werkgever, die op zijn beurt het probleem beoordeelt, gepaste maatregelen dient te nemen en de betrokkenen verder inlicht”.

Na een omstandige analyse besluit dit verslag:

“Vanuit een welzijnsstandpunt en op basis van onze overwegingen, beschouwen wij de feiten als onrechtmatig.

Volgens ons heeft Mr. West meerdere onrechtmatige relationele gedragingen gesteld die tot gevolg hebben dat de psychische rust van [X] aangetast is en die tot gevolg hebben dat voor haar een bedreigende omgeving wordt gecreëerd. Hij wist dit of hij had dit kunnen weten en hij had er op een meer constructieve manier kunnen mee omgaan.”

Vervolgens worden “een aantal mogelijke maatregelen op individueel niveau (op casusniveau), op teamniveau en op organisatieniveau (ruimere context, beleidsmatig)” beschreven. Onder “[d]e maatregelen op individueel niveau” wordt vermeld, wat verzoeker betreft, dat “[t]ijdens de individuele terugkoppeling [...] de volgende thema’s aan bod kunnen komen”:

- “• De finale conclusie m.b.t. de geformuleerde klacht, namelijk dat er sprake is van onrechtmatige relationele gedragingen op het werk.
- De maatregelen die genomen zullen worden in het kader van deze klacht en die hem aanbelangen: het zou opportuun zijn dat de werkgever met Mr. West een ernstig gesprek heeft over zijn gedrag om hem te sensibiliseren en om duidelijk aan te geven dat dergelijk grensoverschrijdend gedrag niet thuishoort in de organisatie. Enerzijds heeft dit gedrag betrekking op de geformuleerde klacht maar anderzijds ook op zijn gedrag naar collega’s toe vb. collega’s zijn bang van hem, ontwijken hem liever, vrezen reacties van hem als ze iets doen of zeggen wat hij niet fijn vindt...
- Aansluitend bij vorig punt de maatregelen die de werkgever op korte en/of op lange termijn zal nemen om herhaling van dergelijk gedrag te voorkomen;
[X] ziet een samenwerking niet meer zitten maar indien dit geen optie is voor de organisatie kan er voorgesteld worden dat:
 - de tijdelijke maatregel die [S.] heeft gesteld, nl. Mr. West vooraan laten werken en [X] achteraan, zeker behouden blijft
 - dat er met Mr. West concreet wordt afgesproken (en opgeschreven) welke grenzen hij niet meer mag overschrijden en wat de gevolgen zijn als dit wel gebeurt. Om deze grenzen te bepalen, is input van [X] aangewezen. Een nauwe opvolging door de leidinggevende zal in dit kader nodig zijn.

- De samenwerking tussen Mr. West en zijn leidinggevende(n): om deze samenwerking in alle vertrouwen te laten verlopen is het goed dat de verwachtingen van beide kanten ivm de werksituatie duidelijk besproken en regelmatig opgevolgd worden.
- De samenwerking met de collega's die getypeerd wordt door een groot wantrouwen. Teambevorderende activiteiten in de kleine groep van verpleegkundigen en tandartsassistenten lijken in eerste instantie niet opportuun aangezien klager of aangeklaagde zal geïsoleerd worden in de groep door de huidige klacht. Voorlopig is een nauwe opvolging door de leidinggevend en een regelmatige individuele feedback van medewerkers naar de leidinggevend toe (betreffende mogelijks grensoverschrijdend gedrag, conflicten, moeilijke werksituaties,...) de beste graadmeter.
- Ondersteuning van de Cel Welzijn: gezien de politionele klacht van [X] nog steeds lopende is en dit gevolgen kan hebben op zowel lichamelijk, psychisch, sociaal als professioneel vlak, is het ons inziens belangrijk dat de organisatie, indien nodig, initiatieven ter ondersteuning neemt tav Mr. West."

3.6. Op 12 juli 2013 wordt – zoals aanbevolen door de externe preventieadviseur – met verzoeker een gesprek gevoerd over de conclusies van dat verslag.

Diezelfde dag stellen de hoofdverpleegkundige en het medisch diensthoofd van de dienst Tand-, Mond- en Kaakziekten van het UZ Gent ten laste van verzoeker een eerste "Verslag acuut onderpresteren voor Ambtenaren" op. Daarin vermelden zij onder meer dat de hiervóór sub 3.4 bedoelde bewarende maatregel niet houdbaar is op langere termijn, dat daarom vanaf 12 juli 2013 "in eerste instantie" dienstvrijstelling wordt verleend aan verzoeker, dat de werkgever zeer zwaar tilt aan de feiten en het probleemgedrag in het algemeen en de verantwoordelijkheid draagt om gevolg te geven aan de gegronde klacht, dat de werkgever die inschat dat de ambtenaar tekortkwam aan zijn plichten zoals bepaald in het statuut, betrokkene kan onderwerpen aan een tuchtprocedure, dat gedrag zoals van verzoeker "absoluut niet wordt getolereerd binnen [de] instelling en de verdere samenwerking bemoeilijkt, zo niet definitief onmogelijk maakt" en dat het dossier van verzoeker wordt doorgestuurd naar het sectorbureau voor verder gevolg.

3.7. Op 5 augustus 2013 heeft een gesprek plaats tussen verzoeker, de hoofdverpleegkundige en het medisch diensthoofd van de afdeling Tand-, Mond- en Kaakziekten en de P&O consultant Hoofd, Hals en Zenuwstelsel van het UZ Gent. Tijdens dit gesprek legt verzoekers raadsman een schriftelijk verweer en een stukkenbundel neer.

Naar aanleiding van dit gesprek wordt een tweede “Verslag acuut onderpresteren voor Ambtenaren” opgesteld. Daarin wordt onder meer het verweer van verzoeker beantwoord. *In fine* van het verslag wordt vermeld dat het dossier voor verder gevolg naar het sectorcomité wordt gezonden en dat wordt geadviseerd verzoeker de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op te leggen.

3.8. Op 13 augustus 2013 bezorgt verzoekers raadsman zijn opmerkingen bij het voormelde verslag, alsook een aantal bijkomende stukken.

3.9. Op 14 augustus 2013 heeft een gesprek plaats tussen verzoeker, de sectorvoorzitter, de waarnemend zorgmanager en de P&O consultant Hoofd, Hals en Zenuwstelsel van het ziekenhuis.

Dit gesprek leidt tot een derde “Verslag acuut onderpresteren voor Ambtenaren”, waarin het verweer van verzoeker andermaal wordt beantwoord. *In fine* van het verslag wordt vermeld dat het dossier voor verder gevolg naar het directiecomité wordt gezonden en dat wordt geadviseerd verzoeker de tuchtmaatregel van het ontslag van ambtswege op te leggen.

3.10. Op 12 september 2013 formuleert het sectorbureau Hoofd, Hals en Zenuwstelsel aan het directiecomité van het UZ Gent het voorstel om verzoeker de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op te leggen.

3.11. Op 7 oktober 2013 wordt verzoeker, bijgestaan door zijn raadsman, gehoord door het directiecomité. Verzoekers raadsman laat onder meer gelden dat de procureur des Konings het strafdossier lastens verzoeker inmiddels

heeft geseponneerd. Hij vraagt om de behandeling van de tuchtzaak uit te stellen tot het volledige strafdossier is ontvangen, zodat het directiecomité met kennis van alle elementen een beslissing kan nemen. Het directiecomité gaat daarop in.

3.12. Nadat het in kennis is gesteld van de motivering van de seponering – na de klacht hebben zich geen nieuwe gelijkaardige feiten voorgedaan – deelt het directiecomité op 18 april 2014 aan verzoeker mee dat het over alle elementen beschikt om met kennis van zaken een beslissing te nemen in de lopende tuchtprocedure.

3.13. Op 12 mei 2014 wordt verzoeker, bijgestaan door zijn raadsman, opnieuw gehoord door het directiecomité. De voorzitter stelt voor om verzoeker, gelet op diens competenties en de seponering van de strafklacht, te verplaatsen naar de dienst Oogheelkunde, maar verzoeker wenst daar niet op in te gaan.

3.14. Op 19 mei 2014 beslist het directiecomité om verzoeker bij tuchtmaatregel te verplaatsen naar de dienst Oogheelkunde binnen de sector Hoofd, Hals en Zenuwstelsel.

Deze beslissing steunt onder meer op de volgende overwegingen:

“Overwegende dat het Directiecomité thans vaststelt dat de strafklacht van de medewerkster TMZ dd. 25 april 2013 werd geseponneerd wegens ‘toestand geregulariseerd’;

Overwegende dat het rapport van IDEWE dat aan het UZ Gent als werkgever werd overgemaakt wel ernstige bezorgdheden expliciteert omtrent het functioneren van betrokkene en het effect hiervan op het welzijn van de medewerkster TMZ en na grondig onderzoek finaal besluit dat er grensoverschrijdende feiten zijn gepleegd door betrokkene;

Overwegende dat het rapport aansluitend meegeeft dat een samenwerking tussen de medewerkster TMZ en betrokkene niet langer opportuun is en vraagt of de organisatie in de mogelijkheid is hieraan tegemoet te komen mede in het licht van het functioneren met de andere collega’s binnen het team;

Overwegende dat betrokkene, in de mate dat deze van oordeel zou zijn dat dit rapport niet correct zou zijn, op geen enkel moment initiatief heeft genomen om het rapport via de geëigende en wettelijke voorgeschreven wijze te weerleggen, hetzij het tegenbewijs te leveren;

Overwegende dat betrokkene er zich louter toe beperkt te melden dat hij de feiten betwist zonder meer;

Dat het Directiecomité anderzijds nochtans vaststelt dat IDEWE, een externe en onafhankelijke partij bij wet verplicht ingesteld, na haar onderzoek heeft geconcludeerd dat er grensoverschrijdende feiten onder de vorm van onrechtmatige relationele gedragingen zijn gepleegd door betrokkene;

Overwegende dat dit naar het oordeel van het Directiecomité feiten betreft waarvan het tegendeel niet werd bewezen en waaraan het UZ Gent als werkgever én als zorginstelling niet zomaar aan voorbij kan gaan;

Overwegende dat het UZ Gent immers bekommerd is om het welzijn van haar medewerkers en dat bijgevolg dergelijke houding niet aanvaard wordt van de medewerkers, en dat integendeel een respectvolle houding tegenover elkeen en onder elkaar geëist wordt;

Overwegende dat het rapport van IDEWE eveneens vaststelt dat de houding van betrokkene naar de collega's in de medische dienst toe problematisch is en de werking van de dienst niet ten goede komt nu er sprake is van een groot wantrouwen, maar waarvan betrokkene ter zitting op 12 mei 2014 bij monde van zijn raadsman louter beweert geen oorzaak te zijn en dit nochtans in weerwil van het onderzoek en verslag van IDEWE;

Overwegende dat het UZ Gent als werkgever passende maatregelen dient te nemen;

Overwegende dat in het licht van bovenstaande bevindingen naar het oordeel van het Directiecomité een terugkeer naar het team derhalve geen duurzame en goede oplossing zou zijn voor de werking van de dienst in het algemeen en niet in het belang [van] het welzijn van de medewerkster TMZ in het bijzonder;

Overwegende dat wat betreft het gestelde gedrag en de gevolgen ervan voor de collega's alsook de weerslag op de werkomgeving, het Directiecomité anderzijds niet blind is voor het feit dat, zoals IDEWE aanhaalt, een mutatie naar een andere dienst geen volledige oplossing kan zijn en dat ondersteuning van betrokkene nodig is."

3.15. Verzoeker stelt op 10 juni 2014 tegen deze tuchtbeslissing beroep in bij de raad van beroep van het UZ Gent.

3.16. Op 5 augustus 2014 hoort de raad van beroep verzoeker, bijgestaan door zijn raadsman, en de raadgevers van het UZ Gent.

Het advies van de raad van beroep luidt als volgt:

"Na een uitvoerige beraadslaging en rekening houdend met de hierna vermelde motivering, legt de voorzitter de hierna vermelde vragen ter stemming voor:

1. Vindt de raad van beroep het ingediende beroep ontvankelijk?

2. Vindt de raad van beroep het ingediende beroep gegrond?
3. Sluit de raad van beroep zich aan bij de beslissing van het Directiecomité van 19.05.2014 waarbij de tuchtmaatregel ‘verplaatsing bij tuchtmaatregel’ wordt opgelegd?

De raad van beroep antwoordt bij geheime stemming als volgt:

- Op vraag 1: 7 ja
Op vraag 2: 4 ja 3 neen
Op vraag 3: 4 ja 3 neen

Hiervoor heeft de raad van beroep de volgende motieven in aanmerking genomen:

- De raad stelt vast dat er een uitgebreid verslag door IDEWE werd opgesteld en dat de overheid dit niet naast zich kan neerleggen. IDEWE is een professionele onafhankelijke instantie die in navolging van de welzijnswetgeving een onderzoek ten gronde dient te voeren en uit de stukken blijkt dat dit ook is gebeurd. De verzoeker heeft de kans in beroep te gaan tegen de inhoud van dit verslag indien hij niet akkoord is, en is ook op deze mogelijkheid meermaals gewezen maar heeft dit niet gedaan. Hij zou dit nog kunnen doen;
- Anderzijds merkt de raad op dat de overheid weinig bijkomende stappen heeft ondernomen om het tuchtonderzoek te voeren en bijna uitsluitend afgaat op het omstandig gemotiveerde verslag van IDEWE en ervan uitgaat dat de verzoeker schuldig is aan het gestelde grensoverschrijdend gedrag;
- Evenwel kan de werkgever, zoals gesteld, het rapport van IDEWE niet naast zich neerleggen en is de werkgever verplicht passende maatregelen te nemen ten aanzien van het slachtoffer;
- Tevens merkt de raad op dat er weinig op papier staat van de tussentijdse gesprekken tussen leidinggevende en verzoeker;
- Uit de verklaringen ter zitting blijkt dat er in het verleden nog incidenten geweest zijn waarbij de verzoeker betrokken was. De overheid heeft nagelaten daar formeel op te reageren en wordt aanbevolen dergelijke incidenten en feiten strakker op te volgen en sneller op te treden;
- De raad heeft, na alle verklaringen gehoord te hebben, twijfels bij het gedrag en houding van verzoeker. De raad begrijpt niet waarom de verzoeker zelf geen overplaatsing heeft aangevraagd en stelt vast dat de verzoeker onvoldoende inziet dat een terugkeer naar de dienst poli Tand- Mond- en Kaakziekten [...] onmogelijk is in het belang van de goede werking van de openbare dienst. Naar het oordeel van de raad is het hoe dan ook duidelijk dat ten gevolge van het gedrag van verzoeker de samenwerking en het functioneren met de collega's en met [X] onmogelijk is;
- De optie wordt overwogen om als aanbeveling te geven beide partijen te verplaatsen bij wijze van ordemaatregel, maar gezien het feit dat [X] tandartsassistente is, kan zij niet zomaar verplaatst worden;
- De raad adviseert een begeleidingstraject op te zetten voor zowel de verzoeker als voor [X];
- Ten slotte betreurt de raad de lange doorlooptijd van dit dossier.

De raad van beroep adviseert met verdeeld advies (4 tegen 3) aan de Raad

van Bestuur van het UZ Gent na een onderzoek ten gronde en op basis van bovengenoemde motieven en de daaropvolgende geheime stemming, zich aan te sluiten bij de beslissing van het Directiecomité van 19.05.2014 waarbij de tuchtmaatregel ‘verplaatsing bij tuchtmaatregel’.”

3.17. Op 25 augustus 2014 beslist de raad van bestuur van het UZ Gent om zich aan te sluiten bij het advies van de raad van beroep en om de beslissing van het directiecomité van 19 mei 2014 waarbij aan verzoeker de tuchtstraf van de verplaatsing wordt opgelegd, te handhaven.

Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“Gelet op het Koninklijk Besluit nr. 542 van 31 maart 1987 houdende de organisatie, de werking en het beheer van de rijksuniversitaire ziekenhuizen van Gent en Luik;

Gelet op het besluit van de Raad van Bestuur van 21 januari 2008 houdende vaststelling van het administratief en geldelijk statuut van het personeel van het UZ Gent;

Gelet op deel VIII van dit besluit op grond waarvan het Directiecomité op 19.5.2014 een tuchtstraf heeft uitgesproken tegen dhr. Filip West, vastbenoemd gebrevetteerd verpleegkundige bij de poli Tand-, Mond- en Kaakziekten van de sector Hoofd-, Hals- en Zenuwstelsel met name de tuchtstraf ‘verplaatsing bij tuchtmaatregel’;

Overwegende dat dhr. Filip West, overeenkomstig artikel VIII 21 van het besluit van de Raad van Bestuur van 21 januari 2008 houdende vaststelling van het administratief en geldelijk statuut van het personeel van het UZ Gent, op 10.6.2014 beroep heeft ingesteld tegen deze tuchtstraf;

Gelet op het gemotiveerd advies van de Raad van Beroep van 5.8.2014 waarbij de Raad van Beroep bij meerderheid van stemmen (4 tegen 3) zich aansluit bij de beslissing van het Directiecomité van 19.5.2014 om de tuchtmaatregel ‘verplaatsing bij tuchtmaatregel’ op te leggen;

Gelet op artikel VIII 24 van het besluit van de Raad van Bestuur van 21 januari 2008 houdende vaststelling van het administratief en geldelijk statuut van het personeel van het UZ Gent dat bepaalt dat de Raad van Bestuur binnen de dertig kalenderdagen na ontvangst van het advies van de Raad van Beroep een gemotiveerde beslissing neemt, waarbij geen andere feiten ter sprake mogen gebracht worden dan de feiten die als motief hebben gediend voor het advies van de Raad van Beroep;

Sluit de Raad van Bestuur zich met unanieme stemmen aan bij het gemotiveerde advies bij meerderheid (4 tegen 3) van de Raad van Beroep om de beslissing van het Directiecomité van 19.5.2014 te handhaven en waarbij dhr. Filip West uitvoering moet geven aan de opgelegde tuchtmaatregel ‘verplaatsing bij tuchtmaatregel’.”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

4. Het beroep is ingesteld met een op 31 oktober 2014 ingediend verzoekschrift. Dit verzoekschrift bevat niet de door artikel 2, § 1, 2°, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’ (hierna: het algemeen procedurereglement) voorgeschreven woonplaatskeuze. De griffie van de Raad van State heeft daarom de procedure van artikel 3bis van het algemeen procedurereglement toegepast en verzoeker met een aangetekend schrijven van 6 november 2014 uitgenodigd om binnen vijftien dagen zijn verzoekschrift te regulariseren. Op 14 november 2014 heeft verzoeker opnieuw een op 31 oktober 2014 gedateerd verzoekschrift ingediend, nu wel met woonplaatskeuze. Dit is also gebeurd binnen de voorgeschreven termijn van vijftien dagen, zodat het verzoekschrift met toepassing van artikel 3bis, derde lid, van het algemeen procedurereglement geacht moet worden op 31 oktober 2014 te zijn ingediend.

Het op 14 november 2014 verzonden verzoekschrift verschilt naast de woonplaatskeuze evenwel nog op andere punten van het oorspronkelijk ingediende verzoekschrift. Zo is het voorwerp anders omschreven, zijn de uiteenzettingen van de feiten en van het belang aangevuld en is het eerste middel anders beargumenteerd. Dergelijke aanpassingen gaan de draagwijdte van de in artikel 3bis van het algemeen procedurereglement bepaalde regularisatieprocedure te buiten. In de mate dat het op 14 november 2014 verzonden verzoekschrift argumenten bevat die niet in het op 31 oktober 2014 ingediende verzoekschrift zijn vermeld, zou het moeten worden beschouwd als een nieuw verzoekschrift. Dit nieuwe verzoekschrift, ingediend op 14 november 2014, is dan evenwel buiten de door artikel 4 van het algemeen procedurereglement voorgeschreven beroepstermijn ingediend en kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Met het op 14 november 2014 ingediende verzoekschrift wordt dan ook, behoudens wat de woonplaatskeuze betreft, geen rekening gehouden.

V. Ontvankelijkheid van het beroep

Standpunt van de partijen

5. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker met betrekking tot het belang bij zijn beroep dat hij “een evident moreel nadeel” lijdt ingevolge de bestreden beslissing. Hij verwijst ter staving naar de reactie van zijn collega’s van de afdeling Oogheelkunde, die zich afvroegen waarom er op de afdeling een verpleegkundige bij kwam waar zij niet om hadden gevraagd en die vanuit de afdeling Tandheelkunde geruchten over hem hadden opgevangen. Volgens verzoeker wordt er, sinds hij het werk op de afdeling Oogheelkunde heeft aangevat, “weinig normaal” op hem gereageerd en willen zijn collega’s blijkbaar liever geen contact met hem.

Verzoeker argumenteert voorts dat zijn vertrek op de afdeling Tandheelkunde een zware druk heeft gelegd op zijn familie en dat mede hierdoor de voltooiing van zijn bachelorproef in het kader van zijn “A1 studie” op zich heeft laten wachten. Bij de afdeling Tandheelkunde zat hij immers aan de bron van het onderwerp van die proef. Plots kreeg hij evenwel niet meer dezelfde steun als voorheen en werd hem de toegang tot de afdeling ontnomen.

Volgens verzoeker wordt hij ook benadeeld doordat hij op zijn huidige dienst niet zo gemakkelijk verlof kan nemen als in de afdeling Tandheelkunde, terwijl hij juist naar die afdeling was overgestapt om zijn werk beter te kunnen combineren met zijn studie.

Ten slotte wijst verzoeker op de impact van de bestreden beslissing op zijn vaardigheden als verpleegkundige tandheelkunde. Hij betoogt dat een personeelslid in die afdeling pas zelfstandig kan functioneren nadat hij of zij

enkele maanden tot jaren heeft geassisteerd. Het vergt ook heel wat tijd om alle instrumenten en behandelingen te kennen, alsook om de steriele sets op te dekken die regelmatig worden veranderd. Ook de “pc-matige bediening van de radiologie” wijzigt regelmatig. Een kliniekzaal vraagt organisatie en inzicht in het geheel van de dienst, van de aanmelding van de patiënt tot het afronden van de behandeling, zo stelt verzoeker.

6. De verwerende partij betwist in haar memorie van antwoord het belang waarop verzoeker zich beroept. Zij laat gelden dat de bestreden beslissing geen andere gevolgen heeft dan dat aan verzoeker een andere werkplek wordt toegewezen. Hij blijft evenwel verpleegkundige bij het UZ Gent en hij blijft tewerkgesteld op dezelfde campus, hij krijgt dezelfde vergoedingen en hij behoudt zijn statuut en anciënniteit.

Voor zover verzoeker verwijst naar de druk op de schouders van zijn familie, antwoordt de verwerende partij dat die niet relevant is omdat het dan niet gaat om een nadeel in hoofde van verzoeker, maar in hoofde van derden.

Voorts stelt de verwerende partij dat verzoekers bewering dat hij onterecht schuldig wordt bevonden aan stalking foutief is en zij wijst erop dat de feiten door verschillende personen werden bevestigd en door een onafhankelijke partij – de externe preventieadviseur – werden vastgesteld. Volgens haar werd de zaak door het parket enkel geseponeerd omdat er zich geen nieuwe feiten hadden voorgedaan en niet omdat er geen feiten zouden zijn.

Dat verzoeker nu minder vlot vakantie zou kunnen nemen, is volgens de verwerende partij eveneens foutief en zij stelt dat verzoekers aantal vakantiedagen hetzelfde is gebleven.

De verwerende partij acht het ook niet bewezen dat verzoeker zijn vaardigheden als verpleegkundige zou verliezen en evenmin dat zijn bachelorproef ingevolge de bestreden beslissing vertraging zou hebben opgelopen. Uit

verzoekers verklaring van 12 mei 2014 dat hij tijdens zijn schorsing een proefschrift had gemaakt, leidt zij af dat verzoekers bachelorproef op het ogenblik van de bestreden beslissing was afgewerkt en zij merkt op dat verzoeker bovendien met uitwerking vanaf 1 juli 2014 werd bevorderd wegens het behalen van zijn bijkomend diploma.

Ten slotte betoogt de verwerende partij “volledigheidshalve” dat zij zich vooral heeft gebaseerd op het advies van de externe preventieadviseur waarin feiten, verklaringen en mogelijke consequenties uitgebreid worden beschreven. Zij stelt dat het een raadsel is waarom verzoeker – indien hij de mening was toegedaan dat dit document onwaarheden bevatte – niet de mogelijkheid heeft benut om dit rapport te betwisten, hetzij bij de met het toezicht belaste ambtenaar zoals bepaald in artikel 32^{quinq}uesdecies, 4°, en 80 van de wet van 4 augustus 1996 ‘betreffende het welzijn van de werknemers bij de uitvoering van hun werk’ (hierna: de welzijnswet), dan wel bij de rechtbank zoals bepaald in artikel 32^{nonies} van diezelfde wet. Aangezien verzoeker dit niet te gepasten tijde heeft gedaan, is enig verweer hieromtrent laattijdig, zo besluit de verwerende partij.

Beoordeling

7. Een opgelegde tuchtsanctie – zelfs de lichtste – houdt de afkeuring in van een bepaalde gedraging. Een dergelijke sanctie kan als moreel krenkend worden ervaren door diegene aan wie ze werd opgelegd. De betrokkene lijdt dan op zijn minst een moreel nadeel dat gediend kan zijn met de gevorderde nietigverklaring.

Dit geldt ook voor de aan verzoeker opgelegde tuchtstraf van de verplaatsing, wat blijkt uit artikel VIII 5 van het besluit van de raad van bestuur van 21 januari 2008 ‘houdende vaststelling van het administratief en geldelijk statuut van het personeel van het UZ Gent’ (hierna: het personeelsstatuut van het UZ Gent), de vierde zwaarste tuchtstraf is van zeven.

8. Dat de bestreden beslissing voor verzoeker geen andere gevolgen zou hebben dan de toewijzing van een andere werkplek, zoals de verwerende partij opwerpt, en dat verzoeker verpleegkundige blijft binnen het UZ Gent, op dezelfde campus blijft werken, dezelfde vergoedingen krijgt en hetzelfde statuut en dezelfde anciënniteit behoudt, spreekt dit moreel nadeel niet tegen.

9. Het standpunt van de verwerende partij dat verzoeker terecht schuldig is bevonden aan stalking en dat elk verweer daartegen laattijdig is omdat verzoeker niet tijdig gebruik heeft gemaakt van de in artikel 32*quinqüesdecies*, 4°, 32*nonies* of 80 van de welzijnswet bepaalde mogelijkheden om het rapport van de externe preventieadviseur te betwisten, betreft de grond van de zaak. Overigens dient te worden opgemerkt dat artikel 32*nonies* van de welzijnswet betrekking heeft op de rechten van de werknemer die meent het voorwerp te zijn van geweld, pesterijen of ongewenst seksueel gedrag op het werk en niets bepaalt met betrekking tot de bezwaarmogelijkheden van de beklaagde. Ook kan niet worden ingezien dat artikel 32*quinqüesdecies* of artikel 80 van de welzijnswet zou inhouden of impliceren dat verzoeker de conclusies van het rapport van de externe preventieadviseur, waarop de bestreden beslissing is gesteund, niet meer mag betwisten in het kader van een tuchtprocedure alleen omdat hij zich niet eerder tot de met het toezicht belaste ambtenaar richtte.

10. De vraag of de bestreden beslissing ook de andere gevolgen heeft waarop verzoeker zich beroept en die door de verwerende partij worden betwist, kan onbeantwoord blijven, aangezien verzoeker reeds op grond van het door hem ingeroepen moreel nadeel doet blijken van een voldoende belang bij het beroep.

11. De door de verwerende partij opgeworpen exceptie is bijgevolg niet gegrond.

VI. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

12.1. Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van het “algemeen beginsel van de deugdelijke materiële motivering en [...] van de rechten van verdediging”.

Hij betoogt dat de bestreden beslissing zich de motieven van het advies van de raad van beroep eigen maakt en aldus steunt op vijf motieven, die hij als volgt samenvat:

“1) Het onderzoek door IDEWE is ten gronde gevoerd, wat uit de stukken blijkt.

2) De werkgever kan het rapport van IDEWE niet naast zich neer leggen en is dus verplicht passende maatregelen te nemen t.a.v. het slachtoffer.

3) Er zijn in het verleden nog incidenten geweest.

4) Verzoeker ziet onvoldoende in dat een terugkeer naar zijn oude dienst onmogelijk is in het belang van de goede werking van de openbare dienst. Hoe dan ook is het duidelijk dat door het gedrag van verzoeker de samenwerking en het functioneren met de collega's en [X] onmogelijk is.

5) Een overplaatsing van beide partijen per ordemaatregel is niet mogelijk, gezien [X] tandartsassistente is en niet zomaar kan verplaatst worden.”

Verzoeker betwist vervolgens de deugdelijkheid van die motieven.

12.2. Met betrekking tot het *eerste motief* argumenteert verzoeker dat hij in zijn verweerschriften van 5 augustus 2013 en 13 augustus 2013 en de daarbij gevoegde bijlagen, alsook in zijn gemotiveerd beroepschrift van 10 juni 2014 met bijlagen, heeft aangetoond:

“- dat het rapport van IDEWE onvoldoende feiten bevat die grensoverschrijdend gedrag, en meer bepaald stalking, in hoofde van verzoeker aantonen én die bovendien naar recht en redelijkheid afdoende werden aangetoond.

- dat verzoeker een jarenlange vriendschapsrelatie had met [X] en dat hij er noch door leidinggevendenden noch door [X] op werd gewezen dat [X] verzoekers gedrag tegenover haar als ongewenst of onrechtmatig beschouwde.
- Door dit gebrek aan tegensprekelijkheid wordt verzoekers recht van verdediging manifest geschonden.”

Hij wijst er voorts op dat de preventieadviseur psychosociale aspecten in haar rapport zelf vermeldt dat haar onderzoek niet beoogt om een eventuele schuldvraag te beantwoorden in juridische zin en dat zij stalking niet in juridische zin kwalificeert, maar in psychosociale zin.

Verzoeker besluit:

“Uit voorgaande argumentatie blijkt niet enkel dat de feiten niet afdoende werden aangetoond maar tevens dat verzoekers recht van verdediging [werd geschonden].”

12.3. Wat het *tweede motief* betreft, betoogt verzoeker dat het niet draagkrachtig is.

12.4. Met betrekking tot het *derde motief* stelt verzoeker dat daarvan in het dossier geen enkel afdoende bewijs, zoals persoonlijke nota's, is te vinden en dat het bij vage beweringen blijft.

12.5. Wat het *vierde motief* betreft, laat verzoeker gelden dat “[z]oals hoger werd geargumenteed, [...] geenszins afdoende [is] aangetoond dat door het gedrag van verzoeker de verdere samenwerking met [X] en de andere collega's onmogelijk is geworden”.

12.6. Met betrekking tot het *vijfde motief* betoogt verzoeker dat het feit dat een overplaatsing bij ordemaatregel van X niet evident is omdat zij tandarts-assistente is, nog niet betekent dat een dergelijke overplaatsing niet mogelijk is, en nog minder dat de mogelijkheden daartoe zijn onderzocht. Voorts stelt hij dat dit al helemaal niet kan verantwoorden waarom hem de tuchtstraf van de verplaatsing

moet worden opgelegd.

13.1. In zijn memorie van wederantwoord laat verzoeker in verband met de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht vooreerst nog gelden dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord weliswaar beweert dat de bestreden beslissing naast de door hem samengevatte motieven ook de overwegingen van het directiecomité omvat en dat die veel ruimer zijn dan hetgeen uit zijn samenvatting blijkt, maar dat zij vervolgens verzuimt aan te geven welke overwegingen dan wel zouden ontbreken.

13.2. Met betrekking tot het door hem aangewezen *eerste motief* van de bestreden beslissing argumenteert verzoeker dat hij ten aanzien van de meeste beschuldigingen niet veel meer kon doen dan ze ontkennen, onder meer omdat ze niet in tijd en ruimte waren gesitueerd en omdat de getuigen anoniem waren. In die omstandigheden is het niet mogelijk om een sluitend tegenbewijs te leveren, zo stelt hij. Aan de hand van voorbeelden tracht hij aan te tonen dat hij de beschuldigingen niet steeds eenvoudigweg heeft ontkend. Voorts uit hij ook kritiek op de omstandigheid dat zes getuigenissen anoniem waren, dat die getuigenissen enkel in het verslag werden geciteerd en dat hij nooit de volledige getuigenissen heeft “gezien”, noch de namen van de getuigen. Hij stelt ook dat hetgeen zijn leidinggevende op de zitting van de raad van beroep van 5 augustus 2014 heeft uiteengezet, niet als een getuigenis kan worden beschouwd. In de mate dat de verwerende partij zich afvraagt waarom hij nooit heeft gereageerd op het verslag van de externe preventieadviseur, herhaalt hij hetgeen hij daarover in het kader van zijn belang bij het beroep heeft uiteengezet.

13.3. In verband met het *tweede motief* laat verzoeker gelden dat de omstandigheid dat de werkgever gevolg moet geven aan het rapport van de externe preventieadviseur nog niet verantwoordt waarom hem de tuchtstraf van de verplaatsing moet worden opgelegd. Hij stelt dat uit artikel 28, vierde lid, 5° en 6°, van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 ‘betreffende de voorkoming van psychosociale belasting veroorzaakt door het werk, waaronder geweld, pesterijen en

ongewenst seksueel gedrag op het werk’, in tegenstelling tot wat de verwerende partij in haar memorie van antwoord beweert, niet voortvloeit dat de werkgever verplicht is om de door de preventieadviseur voorgestelde maatregelen te nemen, maar enkel dat hij maatregelen moet nemen opdat het geweld, de pesterijen of het ongewenste seksuele gedrag op het werk zouden ophouden te bestaan of in de toekomst niet meer zouden voorvallen. Verzoeker wijst erop dat de preventieadviseur dit ook in zijn advies bevestigt waar hij een aantal “mogelijke” maatregelen beschrijft. Hij merkt ook op dat de preventieadviseur bovendien helemaal niet heeft voorgesteld om verzoeker over te plaatsen, laat staan dat hij heeft geadviseerd om verzoeker bij wijze van tuchtstraf te verplaatsen. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt volgens verzoeker niet waarom de verwerende partij het dan toch nodig achtte hem die tuchtstraf op te leggen.

13.4. Wat het *derde motief* betreft, argumenteert verzoeker dat uit de overweging dat “[u]it de verklaringen ter zitting blijkt dat er in het verleden nog incidenten geweest zijn waarbij de verzoeker betrokken was” en dat “[d]e overheid heeft nagelaten daar formeel op te reageren en wordt aanbevolen dergelijke incidenten en feiten strakker op te volgen en sneller op te treden” blijkt dat de raad van beroep de incidenten uit het verleden wél in aanmerking heeft genomen. De omstandigheid dat de raad van beroep de overheid heeft aangemaand om dergelijke incidenten strakker op te volgen, doet volgens verzoeker daaraan geen afbreuk.

13.5. Wat het *vierde motief* betreft, betoogt verzoeker dat de verwerende partij verwijst naar het advies van de preventieadviseur, terwijl reeds werd aangetoond dat de verwerende partij verzoekers argumenten tegen de beweringen uit dat advies negeerde. Dat het verslag van IDEWE een vertrouwensbreuk met X en de collega’s vermeldt, kan volgens verzoeker bovendien niet motiveren dat een tuchtstraf werd opgelegd aangezien in dit advies expliciet wordt vermeld dat het niet is opgesteld om een eventuele schuldvraag te beantwoorden in juridische zin.

13.6. Met betrekking tot het *vijfde motief* betwist verzoeker de stelling van de verwerende partij dat X enkel kan werken op een dienst waar tandartsen

actief zijn en hij merkt op dat een andere tandartsassistente bijvoorbeeld wordt ingezet om sterilisaties te doen. Voorts wijst hij erop dat het ook voor hem niet evident was om te worden overgeplaatst, aangezien dit zijn bachelorproef en zijn carrièreplannen binnen de tandheelkunde belemmerde en hij het grootste deel van zijn huidige taken nog moet aanleren.

13.7. Wat zijn rechten van verdediging betreft, klaagt verzoeker aan dat ten onrechte geen confrontatie heeft plaatsgevonden met de getuigen die door de preventieadviseur werden gehoord met het oog op het opstellen van haar verslag. De omstandigheid dat het horen van de getuigen buiten de tuchtprocedure heeft plaatsgevonden en dat nergens is bepaald dat in de procedure gevoerd door de preventieadviseur een getuigenverhoor in aanwezigheid van het betrokken personeelslid is vereist, doet volgens hem geen afbreuk aan het feit dat wanneer die getuigenissen of citaten uit het verslag vervolgens worden gebruikt als juridisch bewijs in een tuchtprocedure, dan wel de regels van de tucht en de rechten van verdediging gelden. Verzoeker wijst erop dat uit het proces-verbaal van de hoorzitting van 12 mei 2014 en zijn beroepschrift van 10 juni 2014 blijkt dat hij uitdrukkelijk en gemotiveerd om een getuigenverhoor heeft gevraagd, maar dat de verwerende partij dit zonder enige motivering heeft afgewezen of genegeerd.

14. In zijn laatste memorie argumenteert verzoeker nog dat de ten laste gelegde feiten niet concreet werden weergegeven aangezien ze niet in tijd en ruimte zijn gesitueerd. Hij stelt dat gelet op het vermoeden van onschuld, de tuchtoverheid het bewijs moet leveren dat hij een tuchtvergriep heeft begaan en dat hijzelf niet moet aantonen dat hij de ten laste gelegde feiten niet heeft gepleegd. Volgens verzoeker is het eenzijdig opgestelde verslag van IDEWE onvoldoende om de feiten als bewezen te beschouwen. Hij merkt op dat het verslag niet werd opgesteld in opdracht van de tuchtoverheid en bovendien gesteund is op anonieme en dus niet-controleerbare getuigenverklaringen. Hij wijst er ook op dat hij elke gelegenheid te baat heeft genomen om tijdens de tuchtprocedure deze anonieme getuigen te laten verhoren door de tuchtoverheid en hij zet vervolgens uiteen waarom het zo belangrijk is om die anonieme getuigen te horen. Hij wijst er ook

nog op dat er geen bijzondere bewijswaarde kan en mag worden toegekend aan het verslag van IDEWE en dat het enige stuk met wettelijke bewijswaarde het geseponeerde strafdossier is waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat de toestand geregulariseerd is. Volgens verzoeker is het duidelijk dat de tuchtoverheid een te verregaande bewijskracht heeft gehecht aan het verslag van IDEWE en zelf geen onderzoek heeft ingesteld en zelfs geen ernstig onderzoek heeft gewijd aan zijn verweer. Verzoeker besluit dat de tuchtoverheid op een onregelmatige wijze heeft besloten tot het bestaan van de ten laste gelegde feiten.

Beoordeling

15. Vooreerst moet worden opgeworpen, zo nodig ambtshalve, dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord en in zijn laatste memorie verscheidene nieuwe argumenten vermeldt om de door hem aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van de rechten van verdediging te onderbouwen. Zo voert hij in deze processtukken voor het eerst aan dat de hem ten laste gelegde feiten niet voldoende precies zijn omschreven, zodat hij er zich niet afdoende tegen heeft kunnen verweren, dat deze feiten afkomstig zijn uit het verslag van de externe preventieadviseur hetwelk eenzijdig en niet op vraag van de tuchtoverheid is opgesteld en steunt op anonieme getuigenissen, dat zonder enige motivering niet werd ingegaan op zijn verzoek om de bedoelde getuigen in zijn bijzijn opnieuw te horen in het kader van de tuchtprocedure zodat hij niet de kans heeft gekregen om met afdoende kennis van zaken de afgelegde getuigenissen te weerleggen, dat de tuchtoverheid een te grote bewijskracht heeft gehecht aan het verslag van de externe preventieadviseur, zelf geen onderzoek heeft ingesteld en zijn verweer niet ernstig heeft onderzocht en dat deze overheid niet afdoende motiveert waarom hem de tuchtstraf van de verplaatsing wordt opgelegd. Met deze argumenten geeft verzoeker aan het aangevoerde middel een andere grondslag dan in zijn initieel ingediende verzoekschrift. Verzoeker kon deze argumenten evenwel ook reeds in zijn verzoekschrift hebben opgenomen. Voor het eerst aangevoerd in zijn memorie van wederantwoord of zijn laatste memorie zijn deze argumenten laattijdig en bijgevolg onontvankelijk. Ze worden hierna onvermeld gelaten.

De omstandigheid dat verzoeker sommige van deze argumenten wél in zijn op 14 november 2014 bij de Raad van State ingediende verzoekschrift heeft aangevoerd, doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Zoals hiervóór *sub 4* reeds werd uiteengezet, zijn de in dat procedurestuk opgenomen argumenten die niet waren opgenomen in het oorspronkelijk op 31 oktober 2014 ingediende verzoekschrift immers ook al laattijdig aangevoerd.

16. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing steunt op vijf motieven en hij betwist de deugdelijkheid van elk van deze motieven. Hij laat ook gelden dat zijn rechten van verdediging geschonden zijn.

17. De materiëlemotiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiëlemotiveringsplicht vermag de Raad van State zijn beoordeling van de feiten niet in de plaats te stellen van deze van het bestuur. Hij vermag enkel na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De rechten van verdediging in tuchtzaken houden in dat een tuchtsanctie pas kan worden opgelegd nadat het betrokken personeelslid kennis heeft gekregen van de hem ten laste gelegde feiten en het de gelegenheid heeft gekregen om zich behoorlijk te verdedigen ten aanzien van de tegen hem ingebrachte beschuldigingen.

18.1.1. In zijn kritiek op het *eerste motief* stelt verzoeker dat hij in zijn verweerschriften van 5 augustus 2013 en 13 augustus 2013 en de daarbij gevoegde bijlagen, alsook in zijn gemotiveerd beroepschrift van 10 juni 2014, met bijlagen, heeft aangetoond dat het rapport van de externe preventieadviseur onvoldoende feiten bevat die naar recht en redelijkheid grensoverschrijdend gedrag en in het

bijzonder stalking in zijnen hoofde aantonen.

In de mate dat verzoeker met een loutere verwijzing naar die stukken poogt aan te tonen dat het verslag van de externe preventieadviseur onvoldoende feiten bevat die grensoverschrijdend gedrag aantonen, gaat hij eraan voorbij dat op zijn verweer werd geantwoord, eerst door het sectorbureau dat het ontslag van ambtswege als tuchtmaatregel voorstelde en vervolgens door het directiecomité, dat de tuchtmaatregel van de verplaatsing heeft opgelegd, terwijl op het beroepschrift werd geantwoord in het advies van de raad van beroep dat door de raad van bestuur in de bestreden beslissing wordt bijgevalen. Het komt aan verzoeker toe om voor de Raad van State aan te tonen op welke punten ten onrechte geen rekening werd gehouden met zijn verweer. Verzoeker doet dit helemaal niet. Het staat niet aan de Raad van State dit aspect van het middel in de plaats van verzoeker verder uit te werken en in de stukken te zoeken welke feiten onvoldoende bewezen zouden zijn of waar met zijn verweer geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden.

18.1.2. Verzoeker voert twee concrete grieven aan, namelijk dat hij een jarenlange vriendschapsrelatie met X had en dat hij er noch door leidinggevendenden noch door X op werd gewezen dat laatstgenoemde zijn gedrag tegenover haar als ongewenst of onrechtmatig beschouwde. Het eerste argument staat er niet aan in de weg dat kan worden geoordeeld dat later gedrag als grensoverschrijdend moet worden beschouwd. Wat het tweede argument betreft, moet erop worden gewezen dat het verslag van de externe preventieadviseur besluit dat verzoeker wist of had kunnen weten dat zijn gedrag tegenover X grensoverschrijdend was. Met zijn bewering dat hij noch door leidinggevendenden noch door X hierop werd gewezen, toont verzoeker niet het tegendeel aan.

18.1.3. Verzoeker stelt vervolgens dat “[d]oor dit gebrek aan tegenprekelijkheid [zijn] recht van verdediging manifest [wordt] geschonden”.

Het blijkt evenwel allerminst dat ten aanzien van verzoeker onvoldoende “tegensprekelijkheid” in de tuchtprocedure zou zijn gewaarborgd. Integendeel moet worden vastgesteld dat verzoeker kennis heeft gekregen van het rapport van de externe preventieadviseur, waarop de tuchtsanctie wezenlijk steunt. Vervolgens is hij omstandig gehoord, eerst door de hoofdverpleegkundige en het medisch diensthoofd van de afdeling Tand-, Mond- en Kaakziekten, daarna achtereenvolgens door het sectorbureau en het directiecomité en, na het instellen van beroep, door de raad van beroep. Tevens kende verzoeker zeker ter gelegenheid van de hoorzittingen voor het directiecomité de stukken van het strafdossier en de redenen van de seponering.

18.1.4. Verzoeker wijst er voorts op dat “de preventieadviseur psychosociale aspecten in haar rapport zelf vermeldt dat haar onderzoek niet beoogt om een eventuele schuldvraag te beantwoorden in juridische zin” en dat “ze stalking niet in juridische zin kwalificeert; wel in psychosociale zin”. Hiermee is evenwel niet in het minst aangetoond dat het bestuur niet kon oordelen dat de feiten grensoverschrijdend gedrag vormden.

18.1.5. Bijgevolg kan evenmin verzoekers besluit worden bijgevalen dat “[u]it voorgaande argumentatie [...] niet enkel [blijkt] dat de feiten niet afdoende werden aangetoond maar tevens dat verzoekers recht van verdediging [werd geschonden]”.

18.2. Wat het *tweede motief* betreft, stelt verzoeker in zijn verzoekschrift louter dat dit motief niet draagkrachtig is. Nu geenszins verder wordt geconcretiseerd waarom dit het geval zou zijn, is deze grief onvoldoende uitgewerkt en bijgevolg onontvankelijk.

Verzoeker concretiseert zijn kritiek wel in zijn memorie van wederantwoord, maar zoals hiervóór reeds uiteengezet, is deze nieuwe argumentatie laattijdig en om die reden onontvankelijk.

18.3. Met zijn kritiek op het *derde motief* beoogt verzoeker volgende overweging uit het advies van de raad van beroep:

“Uit de verklaringen ter zitting blijkt dat er in het verleden nog incidenten geweest zijn waarbij de verzoeker betrokken was. De overheid heeft nagelaten daar formeel op te reageren en wordt aanbevolen dergelijke incidenten en feiten strakker op te volgen en sneller op te treden.”

Met de verwerende partij moet worden aangenomen dat uit niets blijkt dat deze overweging voor de raad van beroep een motief was om aan de tuchtoverheid te adviseren zich aan te sluiten bij de verplaatsing bij tuchtmaatregel en voor de raad van bestuur om op dat advies in te gaan. Overigens steunde de initiële beslissing van het directiecomité evenmin op incidenten uit het verleden.

De aangehaalde overweging van de raad van beroep is klaarblijkelijk op te vatten als een aanbeveling aan het bestuur en ligt niet aan de grondslag van de bestreden tuchtmaatregel tegen verzoeker.

18.4. Wat het *vierde motief* betreft, betoogt verzoeker dat, “[z]oals hoger werd geargumenteed, [...] geenszins afdoende [is] aangetoond dat door het gedrag van verzoeker de verdere samenwerking met [X] en de andere collega’s onmogelijk is geworden”.

Zelfs indien dat zo zou zijn – wat veeleer wordt tegengesproken door de verklaringen van X en van zijn collega’s in het verslag van de externe preventieadviseur – dan zou dit als zodanig evenwel nog niet impliceren dat de opgelegde tuchtmaatregel onredelijk of onwettig is.

18.5. Wat het *vijfde motief* betreft, betoogt verzoeker dat het feit dat een overplaatsing bij ordemaatregel van X niet evident is omdat zij tandartsassistent is, nog niet betekent dat ze niet mogelijk is en nog minder dat die mogelijkheid is onderzocht en dat dit motief al helemaal niet kan verantwoorden waarom hem dan maar de tuchtstraf van de verplaatsing moet worden opgelegd.

De omstandigheid dat een overplaatsing van X wél mogelijk zou zijn of dat dit onvoldoende zou zijn onderzocht, toont op zich evenmin aan dat de opgelegde tuchtstraf onwettig of onredelijk is.

19. Het eerste middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

20. Verzoeker voert in het tweede middel de schending aan van artikel 12 van het huishoudelijk reglement van de raad van beroep van 15 april 1996, artikel VIII 22 van het personeelsstatuut van het UZ Gent, het “algemeen beginsel van de deugdelijke materiële motivering” en de rechten van verdediging.

Hij betoogt dat de bestreden beslissing zich de motieven van het advies van de raad van beroep eigen maakt, maar dat uit dit advies niet met zekerheid kan worden afgeleid hoeveel assessoren voor de gegrondheid van verzoekers beroep hebben gestemd en hoeveel tegen. Volgens het advies stemden enerzijds vier van de zeven assessoren voor de gegrondheid van het beroep tegen de tuchtstraf ‘verplaatsing bij tuchtmaatregel’ en stemden anderzijds vier van de zeven assessoren voor aansluiting bij de beslissing van het directiecomité waarbij die tuchtstraf werd opgelegd. Volgens verzoeker zijn aldus “de stemmen niet correct genoteerd in het advies, ofwel is het advies niet intern consistent”.

21. In zijn memorie van wederantwoord repliceert verzoeker op de stelling van de verwerende partij dat de leden van de raad van beroep van oordeel kunnen zijn dat de opgelegde tuchtmaatregel behouden dient te blijven, ook al formuleert het betrokken personeelslid enkele relevante kritieken. Hij laat gelden dat het doel van een beroep tegen een tuchtstraf erin bestaat die straf ongedaan te maken en dat wanneer een assessor de gegrondheid van het beroep tegen de tuchtstraf van de verplaatsing erkent, hij noodzakelijkerwijze ook erkent dat die

tuchtstraf ongedaan moet worden gemaakt. Indien een assessor zou hebben geoordeeld dat verzoeker weliswaar een paar ernstige argumenten had, maar dat de tuchtstraf niettemin diende te worden behouden, dan had hij het beroep ongegrond moeten verklaren en desgewenst kunnen verzoeken om in de motivering van het advies te verwijzen naar die gegronde argumenten, die echter niet van aard waren de tuchtstraf ongedaan te maken, zo stelt verzoeker.

22. In zijn laatste memorie merkt verzoeker nog op dat hij het voorwerp van zijn beroep bij de raad van beroep heeft omschreven als “het ingesteld hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren, dienvolgens verzoeker vrij te spreken en te zeggen voor recht dat verzoeker opnieuw dient te worden tewerkgesteld op de afdeling Tand-, Mond- en Kaakziekten”. Hij laat gelden dat wanneer de meerderheid van de leden van de raad van beroep bij de beraadslaging over de gegrondheid van dat beroep ‘ja’ stemt, die beslissing niet anders kan worden uitgelegd dan dat het ingestelde beroep gegrond moet worden verklaard, hetgeen een vrijspraak op tuchtrechtelijk gebied impliceert. Een andere interpretatie is volgens verzoeker in strijd met de genomen beslissing. Verzoeker besluit dat deze vaststelling in schril contrast staat met de motivering van de bestreden beslissing, hetgeen een schending impliceert van de materiële motiveringsplicht.

Beoordeling

23. Verzoeker voert de schending aan van “de rechten van verdediging”. Hij licht evenwel niet toe op welke wijze die rechten geschonden zouden zijn. In die mate is het middel onontvankelijk.

24. Artikel VIII 22 van het personeelsstatuut van het UZ Gent luidt:

“De raad van beroep beraadslaagt binnen de vijfenveertig kalenderdagen na ontvangst van het beroepsschrift.

Na één of meerdere beraadslagingen geeft de raad van beroep een gemotiveerd advies waaruit blijkt hoeveel stemmen voor of tegen de opgelegde tuchtstraf werden gegeven.”

Volgens artikel 12 van het huishoudelijk reglement van de raad van beroep van 15 april 1996 – zo stellen de partijen eensgezind – wordt het advies van de raad van beroep gemotiveerd met vermelding van het aantal stemmen voor of tegen.

25. Blijkens het advies van de raad van beroep, zoals het hiervóór *sub* 3.16 is aangehaald, hebben vier van de zeven leden van de raad van beroep verzoekers beroep gegrond bevonden, terwijl ook vier van de zeven leden ‘ja’ hebben geantwoord op de vraag of de raad van beroep zich aansluit bij de beslissing van het directiecomité van 19 mei 2014 waarbij de tuchtmaatregel ‘verplaatsing bij tuchtmaatregel’ wordt opgelegd.

26. Verzoeker voert aan dat deze beslissingen niet consistent zijn. Met de verwerende partij kan evenwel worden aangenomen dat tegelijk een meerderheid van de leden van de raad van beroep bij stemming kan menen dat het beroep tegen een tuchtmaatregel gegrond is en vervolgens toch kan adviseren zich aan te sluiten bij de opgelegde tuchtmaatregel, wanneer die meerderheid een aangevoerde grief terecht acht – zodat het beroep gegrond is in de zin dat de beroepen beslissing niet volstaat – maar dan tegelijk – op basis van een eigen motivering – van oordeel is dat wel terecht de tuchtmaatregel werd opgelegd. De beslissing van vier leden van de raad van beroep om het beroep gegrond te verklaren en de beslissing van vier leden om zich vervolgens aan te sluiten bij de beroepen beslissing is dus *in abstracto* niet noodzakelijk tegenstrijdig. Een andere vraag is of afdoende uit de motivering van het advies van de raad van beroep blijkt dat dit *in casu* de draagwijdte is van het antwoord dat op de desbetreffende vragen 2 en 3 is gegeven en dat de mogelijke tegenstrijdigheid *in concreto* derhalve niet bestaat. Het komt echter aan verzoeker toe dit aannemelijk te maken, wat hij geenszins doet.

In zijn eerste, hiervóór reeds ongegrond bevonden middel, gaat verzoeker er integendeel van uit dat de bestreden beslissing zich de in dat middel opgesomde en betwiste vijf motieven van het advies van de raad van beroep eigen

maakt – logischerwijze de motieven om te adviseren dat de tuchtmaatregel van verplaatsing terecht wordt opgelegd en dus de motieven waarop dat advies, en dus ook de bestreden beslissing, steunt.

Er wordt door verzoeker dan ook niet aangetoond dat het antwoord op de vragen 2 en 3 in het advies van de raad van beroep *in concreto* tegenstrijdig is en dus ook niet dat de bestreden beslissing, waarin dit advies wordt bijgevalen, niet steunt op draagkrachtige motieven en de materiële motiveringsplicht schendt.

Aldus is ook de schending van artikel VIII 22 van het personeelsstatuut van het UZ Gent of van artikel 12 van het huishoudelijk reglement van de raad van beroep niet aangetoond.

27. In de mate dat in het tweede middel in vraag wordt gesteld dat de resultaten van de stemming juist werden weergegeven, volstaat het vast te stellen dat het advies van de raad van beroep niet van valsheid is beticht.

28. Het tweede middel is evenmin gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 18 oktober 2016, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Geert Van Haegendoren